

# **Evangelhia zilei de duminică: Orbul din naștere**

Comentariu la Evangelhia duminicii din săptămâna a IV-a din Postul Mare (Ciclul A):

„Așadar, el a plecat, s-a spălat și s-a întors văzând”. Limitele și slăbiciunile noastre sunt și ele un drum pentru a ne apropia de Dumnezeu. Isus ne cere doar o inimă smerită și căită.

## **Evangelhie (In 9,1.6-9.13-17.34-38)**

Pe când trecea, a văzut un om, orb din naștere. După ce a spus acestea, a scuipat pe pământ, a făcut tină cu salivă, i-a pus tina pe ochi și i-a zis:

„Du-te și spală-te la piscina Siloe!” – care înseamnă „Trimisul”.

Așadar, el a plecat, s-a spălat și s-a întors văzând.

Atunci, vecinii și cei care îl văzuseră mai înainte că era cerșetor, au zis: „Nu este el cel care ședea și cerșea?”

Unii spuneau: „El este!”, alții ziceau: „Nu, dar seamănă cu el!”

El a zis: „Eu sunt!”

L-au dus la farisei pe cel care fusese orb. De fapt, era sâmbătă ziua în care a făcut Isus tina și i-a deschis ochii. Fariseii l-au întrebat din nou cum a început să vadă.

El le-a zis: „Mi-a pus tină pe ochi, m-am spălat și văd”.

Câțiva dintre farisei ziceau: „Omul acesta nu este de la Dumnezeu, pentru că nu ține sâmbăta”.

Alții, însă, ziceau: „Cum poate un om păcătos să facă astfel de semne?” Și era dezbinare între ei.

Deci, i-au zis iarăși orbului: „Tu ce spui despre el, de vreme ce ți-a deschis ochii?”

El a răspuns: „Este un profet”.

I-au răspuns și au zis: „Tu ești născut cu totul în păcat și ne înveți pe noi?” Și l-au dat afară.

Isus a auzit că l-au dat afară și, întâlnindu-l, i-a zis: „Crezi tu în Fiul Omului?”

El a răspuns: „Cine este, Doamne, ca să cred în el?”

Isus i-a spus: „L-ai și văzut. Este cel care vorbește cu tine”.

El i-a zis: „Cred, Doamne”; și s-a închinat înaintea lui.

---

# Comentariu la Evanghelie

„Pe când trecea –spune Sfânta Evanghelie– *Isus a văzut un om orb din naștere*. Isus care trece. Adeseori m-am minunat înaintea acestei forme simple de a relata clemența divină. Isus trece și observă imediat durerea”[1]. Într-adevăr, aceasta este logica lui Isus: nu rămâne niciodată indiferent în fața nevoilor persoanelor pe care le întâlnește.

Faptele lui Cristos pentru a-i reda vederea acestui om sunt pline de simbolism. Mai întâi amestecă pământ cu salivă și îi unge ochii cu tina. Acest gest amintește de pasajul din cartea Genezei în care se relatează crearea omului ca o făptură din țărână, căreia suflarea lui Dumnezeu îi dă viață (Gen 2,7). Isus, vindecându-l pe acel om, săvârșește o nouă creație. Acest om, orb din naștere, se va naște din nou,

va începe o viață nouă în clipa în care va putea vedea.

Apoi Isus îi spune să meargă să se spele în scaldătoarea Siloam, iar omul merge, se spală și își recapătă vederea. Apa acelei scaldători, care îi curăță ochii, este simbol al apei Botezului, care ne face capabili să vedem cu lumina credinței.

Evangelistul observă, pentru cititorii care nu știu ebraică, că Siloe înseamnă „Trimis”, dar mai ales pentru a arăta că Isus este acest Trimis al lui Dumnezeu care, atunci când recurgem la El – mai ales configurându-ne cu moartea și învierea Sa în apele Botezului – ne face capabili să vedem.

„Prin această minune – învață Papa Francisc – Isus Se revelează și ni Se revelează ca lumină a lumii; iar orbul din naștere ne reprezintă pe fiecare dintre noi, care am fost creați pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu,

dar din cauza păcatului suntem ca niște orbi, avem nevoie de o lumină nouă; toți avem nevoie de o lumină nouă: cea a credinței, pe care Isus ne-a dăruit-o”[2].

Vindecarea săvârșită de Isus stârnește o discuție aprinsă, deoarece are loc în zi de sâmbătă, încălcând – după părerea fariseilor – porunca sărbătorii. În fața luminii care se aprinde în orb, învățații Legii, cu o închidere agresivă, închiși în prezumția lor și incapabili să se deschidă adevărului, se cufundă tot mai mult în întuneric, străduindu-se să nege evidența: se îndoiesc că omul ar fi fost cu adevărat orb din naștere și refuză să admită lucrarea lui Dumnezeu. Este drama orbirii interioare care poate afecta multe persoane, chiar și pe fiecare dintre noi, atunci când ne agățăm de propriile opinii sau moduri de acțiune, fără o deschidere sinceră către adevăr, care poate fi exigent și

poate cere schimbări de direcție în viața noastră.

În paralel, orbul parcurge un drum de creștere în credință. La început nu știa nimic despre Isus. Apoi, uimit de redobândirea vederii, le spune celor care îl întreabă că „este un profet” (v. 17). Mai târziu, la insistențele celor care îl cercetează, explică cu simplitate că, dacă Isus a fost ascultat de Dumnezeu, este pentru că „Îl cinstește pe Dumnezeu și face voia Lui” (v. 31). În cele din urmă, când Isus îi deschide ochii credinței spunându-i că Fiul Omului este Cel care vorbește cu el (v. 37), orbul a exclamat: „Cred, Doamne!” – și s-a închinat înaintea Lui (v. 38).

Această scenă din Evanghelia pe care o medităm astăzi ne invită să ne întrebăm care este atitudinea noastră: cea a învățaților care, mândri, îi judecă pe ceilalți, sau cea a aceluia orb care, conștient de nevoile

și limitele sale, urmează ceea ce îi cere Isus, pentru a se deschide harului Său și luminii credinței.

---

[1] Sf. Josemaría, *E Cristos care trece*, nr. 67.

[2] Papa Francisc, *Angelus*, 26 martie 2017.

Francisco Varo

---

pdf | document generat automat din  
<https://opusdei.org/ro-ro/gospel/evanghelia-zilei-de-duminica-orbul-din-nastere/> (23.03.2026)